

efterhaanden gik fra den ene Mulighed til den anden, beroede det, som det nærmere vil fremgaa af Betænkningen, dels paa, at det viste sig, at den opnaaede Fordeling af Udgifterne mellem Landets Hoveddele afveg for meget fra den nuværende og dels paa, at der efterhaanden kom nye Synspunkter frem, som det ansaaes for rigtigt at tage med i Forslag og Beregninger.

Det første Hovedspørgsmaal, Udvalget maatte tage Stilling til, var Spørgsmaalet om Inddeling af Landets Kommuner i Refusionsforbund eller Grupper iøvrigt. De foretagne Beregninger viste, at det i alle Tilfælde var af stor Betydning for en Kommune, hvilke andre Kommuner den blev grupperet sammen med. Ved enhver Deling af Landets Kommuner i Grupper vilde der vindes en Fordel af de Kommuner, som kom sammen med de mest betalingsdygtige Kommuner, medens omvendt de Kommuner, der kom sammen med de fattigste Kommuner, herved vilde lide et Tab. En Sammenslutning i egentlige Refusionsforbund, som tilsammen skulde bære en bestemt forholdsmæssig Andel af Udgifterne for samtlige Landets Kommuner, vilde ikke skabe nogen virkelig Fællesinteresse mellem de til hvert Forbund hørende Kommuner. Paa den anden Side vilde en Gruppering af Kommunerne i Forbund, hvoraf hvert fuldt ud skal bære sine Udgifter, som Beregningerne viste, vanskeligt kunne gennemføres uden en stærk Merbelastning af visse Typer af Kommuner, naar den hidtidige mellemkommunale Refusion falder bort. Udvalget undersøgte 1) den i »Fremtidens Forsørgelsesvæsen« foreslaaede Inddeling efter Kommunernes mere eller mindre bymæssige Karakter, 2) en Inddeling i 5 Hovedlandsdele, 3) en Inddeling i Hovedstaden og de enkelte Amsraadskredse med tilhørende Byer, 4) samt en Deling i Hovedstaden, Købstæderne i et Par Størrelsegrupper og Landkommunerne samlet i Grupper omfattende hver Amsraadskreds. Medens der iøvrigt til Hovedstaden er regnet København, Frederiksberg og Gentofte Kommuner, undersøgtes det ogsaa, hvorledes det vilde virke at tage samtlige Nabokommuner og eventuelt tillige en Række Omegnskommuner med; men heller ikke herved naaedes et Resultat, som Udvalget fandt tilfredsstillende, idet en saadan Ordning ikke vilde hjælpe til at undgaa en Merbelastning enten af Købstæderne eller af Landkommunerne. Kun ved at foretage den mellemkommunale Udligning for hele Landet under eet og samtidig anvende det nedenfor omtalte Fordelingsgrundlag, har Udvalget ment, at det vilde være muligt at undgaa for store Forskydninger i Nettoudgifternes Fordeling mellem Landets Hoveddele og tillige give de enkelte Kommuner en passende Belastning efter deres økonomiske Bæreevne.

Med Hensyn til Grundlaget for Fordelingen af de Udgifter, som skulde gøres til Genstand for mellemkommunal Refusion, undersøgtes først den i »Fremtidens Forsørgelsesvæsen« foreslaaede Ligning i Forhold til den i hver Kommune betalte personlige Skat til Staten, altsaa Indkomst- og Formueskat. En saadan Fordeling vilde ramme de enkelte Kommuner progressivt i Forhold til deres Velstand og derved medføre meget store Forskydninger mellem de enkelte Kommuner. Ordningen vilde imidlertid medføre den Vanskelighed, at Kommunerne ikke efter den gældende Skattelovgivning vilde være i Stand til at fordele Byrderne videre paa deres Borgere i samme Forhold. En Kommune med een eller nogle faa Skatteydere, som betaler en meget høj Formueskat til Staten eller betaler Indkomstskat efter en meget høj Skatteprocent, vilde faa paalignet et stort Bidrag til Refusionsforbundet, men vilde savne Midler til at lade Dækningen af dette Bidrag hvile paa de Personer, som havde betalt den store Indkomst- og Formueskat til Staten. Resultatet vilde blive, at de andre Indbyggere i Kommunen vilde komme til at betale stærkt forhøjede kommunale Skatter, saavel paa Person som paa Ejendom.

Udvalget søgte derfor at finde andre Fordelingsgrundlag, som mere tog Hensyn til de enkelte Kommuners økonomiske Bæreevne, og forsøgte herved med Fordelinger